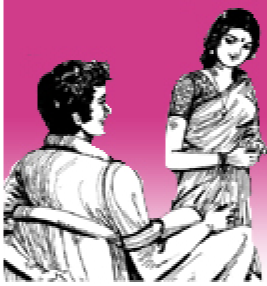

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

మెస్‌లో భోజనం ముగించి బయట కొచ్చి టైము చూశాడు హేమంత్.

తొమ్మిందింపావు

తండ్రికో ఫోన్ చేయాలనిపించి ఎదురుగా ఉన్న బూత్‌లో కెళ్ళి డయల్ చేసాడు.

"హలో"

తండ్రి తెరలు తెరలుగా దగ్గుతున్న శబ్దం.

మనసు నొక్కేసినట్లయింది.

"నాన్నగారూ!నేను.."

"అవున్రా.. తెలుస్తోంది.. భోంచేసావా?"

"ఇప్పుడే ఎలా ఉన్నారు? "

"నాకేవిరా! నేనెక్కడికీ పోను. ఆ ఇల్లు సంగతి తేలందే!" హేమంత్‌కి ఒక్కసారి ఎత్తుమీదనుండి పాతాళంలోకి తోసేసినట్లయింది.

ఏం మాట్లాడినా ఆయన ఇంటి దగ్గరకే తెస్తారు.

"అదికాదండీ, మీ ఆరోగ్యం జాగ్రత్తగా చూసుకోండి. ఆ ఇల్లు ఎవరిక్కావాలి. మీరు బాగుంటే చాలు. నేను డబ్బు పంపుతాను కదా!"

బదులుగా ఆయన దగ్గుతో పాటు నవ్వు మిళితం చేసి.. ఆయాస పడుతూ "నీ డబ్బెవరిక్కావాలిరా! నిన్ను కన్నాను కాబట్టి చదివించాను. మా అమ్మకిచ్చిన మాటకోసం ఆ ఇంటి కోసం పోరాడుతున్నాను. గెలిచి తీరతాను. ఎవడమ్మా మొగుడి సొమ్ము.. "మళ్ళీ తెరలు తెరలుగా దగ్గు.

ఆయనతో మాట్లాడి నిష్ప్రయోజనమని తెలుసు హేమంత్‌కి.

"అక్కయ్యుందా?"

"ఆc!c మాట్లాడుకు.. చావండి"

"తమ్ముడూ!" రాజేశ్వరి లైన్లో కొచ్చింది.

ఆవిడ హేమంత్‌కి పెద్దక్క. తర్వాత ఇద్దరు. శ్రీదేవి, సరస్వతి.

రాజేశ్వరికి హేమంత్‌కి పదిహేనేళ్ళ వ్యత్యాసముంది.

ఇంజనీరింగ్ రెండవ సంవత్సరం చదువుతుండగానే తల్లి శాంత ఉన్నట్టుండి వంట చేస్తూనే విరుచుకుపడిపోయింది.

అంతే. మరి లేవలేదు.

అమ్మ వెళ్ళిపోయింది. రమ్మన్నారు.

ఎప్పుడూ తనకోసం గుమ్మం పట్టుకుని చూసే తల్లి కనులు మూసుకుని శాశ్వతంగా నిద్రపోతోంది.

హేమంత్‌కి గుండె పిడచకట్టుకుపోయింది.

ఏడుపు రాలేదు.

అక్కలు ఏడుస్తుంటే నిర్జీవంగా, నిస్తేజంగా చూశాడు.

"ఏడవరా తమ్ముడూ!" అని అక్కలు బ్రతిమలాడినా ఏడుపు రాలేదు.

తతంగమంతా దానికది జరిగిపోయింది.

"ఎలా ఉన్నావ్‌రా?"అక్క పిలుపుతో ఈ లోకంలో కొచ్చాడు హేమంత్.

"బాగనే ఉన్నానక్కా. నువ్వెలా ఉన్నావ్?"

"నాకేవిరా! ఉన్న ఊరు. ఇంటి కూడు. నువ్వే ఆ హోటల్ మెతుకులు తిని ఎలాగున్నావో... ఏంటో?"

హేమంత్ నవ్వి "ఇప్పుడు కొత్తేముంది, ఇంజనీరింగ్‌లో జాయినప్పటి నుండీ.. అలవాటేగా. నాన్న బాగా దగ్గుతున్నారు." అన్నాడు.

"ఏం చెయ్యమంటావు. నేను, మీ బావగారు ఎంత చెప్పినా వినకుండా.. ఆ కోర్టులోనే మకాం. కేసు కోసం ఉన్నదంతా ఊడ్చేస్తున్నారు. గట్టిగా అన్నానని. అదిగో ఆ దొడ్డివేపు వరండాలో కుంపటి పెట్టి స్వయం పాకం వండుకుంటున్నారు" నిష్ఠూరంగా అన్నది రాజేశ్వరి.

హేమంత్ భారంగా నిట్టూర్చాడు.

"సరే, వదిలేయండి. వినకపోతే ఏం చేస్తాం. కనీసం మందులన్నా...."

"ఆఁఆఁ నేను ఇస్తూనే ఉన్నానులే. నువ్వేం బెంగ పడకు. ఆరోగ్యం జాగ్రత్త!" అంటూ ఫోను పెట్టేసింది రాజేశ్వరి.

హేమంత్ దిగులుగా రూమ్ చేరాడు.

రాజేశ్వరి పేరుకు అక్కేగాని తల్లిలాంటిది. చిన్నప్పటి నుండి ముద్దు చేసి పెంచింది.

ఆమె కంత చదువు అబ్బలేదని చిన్నపాటి వ్యాపారం చేసుకుంటున్న మేనమామ రామారావుకే ఇచ్చి చేసారు. అమ్మ పోయాక తండ్రిని వాళ్ళ దగ్గరే పెట్టుకున్నారు. రామారావు చాలా మంచివాడు. బావగారి పట్ల గౌరవ మర్యాదలున్నవాడు కావడంతో తన తండ్రి ఆటలు సాగిపోతూనే ఉన్నాయి.

బట్టలు మార్చుకుని నిద్రరాక చేతికందిన పుస్తకం తీసి చదవటం ప్రారంభించాడు.

రోజూ ఎంతో కొంత, ఏదో ఒకటి చదవడం అతని వ్యాపకం.

ఎవరు రాశారా అని చదవడు.

ఆ రాసింది చదివింప చేయగలిగితే చదువుతాడు.

అలానే నిద్రలోకి జారిపోతాడు.

అదే జరిగిందిప్పుడు.

ఆఫీసుకి గ్రేస్ పీరియడ్‌లో జేరడం హేమంత్‌కి అలవాటు.

అటెండెన్స్ రిజిస్టర్ క్లోజవుతుండగా హడావుడిగా వచ్చి సంతకం పెట్టే హేమంత్‌ని మేనేజరు "కొంచెం ముందు తగలడచ్చుకదా! పెళ్ళా పెటాకులా! ఏం చేస్తావ్?" అని ముద్దుగా కసురుకునేవాడు.

"అదుంటే.. మీకన్నా ముందే ఇక్కడ ఉండేవాణ్ణి" అని హేమంత్ అనగానే హాల్లో అందరూ నవ్వేవాళ్ళు.

"ఏంటండీ, హేమంత్, ఆడాళ్ళు మగాళ్ళని బతకనివ్వరనా మీ ఉద్దేశ్యం?" అని సుధారాణి తగులుకునేది.

సుధారాణి కొంచెం ఫెమినిస్టు భావాలున్న మనిషినయినా, పనిలో దిట్ట. మాటపడదు. ఆఫీసు కొచ్చాక ఆమె తన డిజిగ్నేషన్‌తోగాని.. స్త్రీత్వం చూపించికాని బతకదు. అందుకే హేమంత్‌కి ఆమె అంటే గౌరవం.

ఆమెకి కూడ హేమంత్ అంటే ఇష్టం.

"బాబోయ్. మీరు రాకండి మేడం." అనేవాడు. అలవాటు ప్రకారం సైన్ చేసి సీట్లోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

ఏదో ఘాటు వాసన.

చుట్టూ చూశాడు. ఏవీ కనపళ్ళేదు.

డ్రా తెరిచేసరికి ఒక మూల పచ్చ సంపెంగ ఘుమాయిస్తోంది.

"బాలయ్యా!"

"సార్"

"ఏంటిది?"

"పువ్వు సార్. సంపెంగ పువ్వు" వాడి వెకిలి నవ్వు.

"అదే, ఇక్కడికెలా వచ్చిందని"

"నాకెలా తెలుస్తది సార్."

"మేఘసందేశంలా సంపెంగి సందేశమేమో" హేమంత్‌తో పాటు సర్వీసులో చేరిన ప్రియ కామెంటుకి హాలంతా నవ్వారు.

హేమంత్ మొహం కాస్త సిగ్గుతో ఎర్రబడింది కాని.. వెంటనే సర్దుకుని "తీసెయ్, అవతల పడెయ్. నాకా వాసన గిట్టదు" అన్నాడు చిరాగ్గా.

"పువ్వు సార్" బాలయ్య సందేహంగా చూశాడు.

"చెవిలో పెట్టుకో" హేమంత్ తనే తీసి విసిరేసాడు. హేమంత్ కోపం చూసి నవ్వులు ఆగాయి.

ఇంతలో రమేష్ బాబు పిలుపుతో హేమంత్ రూములోకి వెళ్ళడంతో ఆ గొడవ సద్దుమణిగింది.

హేమంత్ విష్ చేసి కూర్చున్నాడు.

రమేష్ బాబు అతనికొక ఫైలు ఇచ్చి "ఇది కొంచెం చూడు హేమంత్" అన్నాడు.

హేమంత్ పేజీలు తిప్పాడు.

"ఇది ఆర్బిట్రేషన్ కేసుకదా సర్. నేనింతవరకు డీల్ చేయలేదు. నాకు నాలెడ్జిలేదు" అన్నాడు సంశయంగా.

"నీకదెంత సేపులే. మేనేజర్ దగ్గర ఆర్బిట్రేషన్ ఏక్ట్ ఉంటుంది. చదివితే నిముషంలో పట్టేస్తావు"

"ఇది పద్మగారి సీట్లోదనుకుంటాను"

"అవును. మూణ్ణెల్ల నుంచి పెట్టుక్కూర్చుంది. అసలే కోర్టు కేసు. అందుకే నీకిస్తున్నాను"

"ఆవిడ చాలా సీనియర్ కదా, పని రాదా?"

హేమంత్ మాటకి భుజాలు తడుముకున్నాడు రమేష్ బాబు.

"ఏదో ఫేమిలీ వర్రీస్, పోనివ్వు, కాస్త నువ్వు చూడు" రమేష్ బాబు సర్దుతుంటే బాలయ్య ఫైల్స్ సర్దుతున్నట్లుగా అక్కడే నిలబడ్డాడు.

మళ్ళీ వచ్చిందా ఘాటు వాసన.

స్ఫురున తలెత్తి చూశాడు హేమంత్.

"ఆ పువ్వు జేబులో వేసుకు తిరుగుతున్నావా?" కొంచెం కోపంగానే అడిగాడు హేమంత్.

"బాబోయ్, అది ఇది కాదు సార్. ఇదింకోటనుకుంటాను" అన్నాడు బాలయ్య కంగారు నటిస్తూ.

"ఏవయింది?" రమేష్ బాబు అయోమయంగా అడిగాడు.

"సంపెంగి పువ్వు గురించి లెండి"

"సంపెంగి పువ్వా?" కంగారు పడ్డాడు రమేష్.

"సార్‌కి ఆ వాసన గిట్టదంట"

"ఓ అగర్ బత్తీ హేమంత్, నీకా స్మెల్ పడదా! సర్లే, బ్రాండ్ మార్చేద్దాం" అన్నాడు రమేష్ నవ్వుతూ.

హేమంత్ ఫైల్ తీసుకుని బయట కొస్తుంటే అతన్ని అనుసరించి వస్తూ "ఈ మొత్తం ఆఫీసులో ఓ పది సీట్ల దగ్గరన్నా ఈ వాసనొస్తది సార్. రేపింకోటి" అన్నాడు బాలయ్య.

హేమంత్‌కి బాలయ్యకి చనువివ్వడం ఇష్టముండదు. ఎక్కువగా అక్కడే వినయంగా కూర్చుని ఉండే యాదయ్యకే చెబుతాడు పని.

అందుకే మరేం మాట్లాడకుండా మానేజర్నడిగి ఆర్బిట్రేషన్ ఏక్ట్ తీసుకుని సీటుకొచ్చి కూర్చుని చదవడం మొదలెట్టాడు.

పది నిముషాల్లో అతని సీటు కెదురుగా వచ్చి కూర్చుంది పద్మ.

తలెత్తి చూశాడు హేమంత్.

పద్మ దొంగ నవ్వు నవ్వింది. ఎవరికీ కనపడకుండా. "నా ఫైల్ డీల్ చేస్తున్నారంటగా. సార్, పని నేర్చుకోమన్నారు మీ దగ్గర"

దాదాపు టేబుల్ మీద తలాన్చి పడుకున్నట్లుగా కూర్చుని అంది పద్మ.

"నా దగ్గర మీరు నేర్చుకోవడమేంటి, మీరు సీనియర్"

"అబ్బా, మీరు మరీ! పనికి సీనియారిటీ ఏంటి, మీరు తెలివైన వాళ్ళుకదా" అంది ముద్దు ముద్దుగా పద్మ.

"గవర్నమెంటాఫీసులో వర్క్‌కి తెలివితేటలేం అక్కరలేదు. టర్న్ ద పేజ్, లెర్నద వర్క్. పాత కేసు ఒకటి చూస్తే అర్థమైపోతుంది. వెళ్ళి స్టడీ చేయండి. ఫైలిదుగో" అంటూ ఫైలు ఆమె ముందుకి తోసాడు హేమంత్.

ఆ నిరసన తట్టుకోలేక పోయింది పద్మ.

"అయ్యో, అంత తెలిస్తే.. మిమ్మల్నెందుకడగటం. ఇంతకీ సంపెంగి వాసన మీకు పడదా! రేపు గులాబీలు తెస్తాలెండి" అంది గుసగుసగా.

హేమంత్‌కి అర్థమై పోయింది.

"మా ఇంట్లో పెద్ద తోటుంది తెలుసా? మా మావగారికి అదే యావ. నేనే పెట్టాను. అందరికీ తెలిస్తే బాగోదు కదా!"

హేమంత్‌కి తల తిరిగిపోతోంది.

ఏవిటీవిడ. ఆ గుట్టేమిటి, గుసగుసలేవిటి? తనేవిటి, ఆవిడేవిటి?

"మీరెళ్ళి సీటు దగ్గర కూర్చుంటారా?"

"ష్, గట్టిగా అనబాకండి. మనమేం చేసినా నలుగురికీ తెలియకూడదు. ఆ మాత్రం తెలియదా?"

హేమంత్ గబుక్కున లేచి స్ఫురున కేంటిన్ వైపు వెళ్ళిపోయాడు.

అతని మనసు చేదు తిన్నట్లుగా అయిపోయింది.

చాయ్ తాగి కేంటిన్ దగ్గరున్న గుల్‌మొహార్ చెట్టు క్రింద నిలబడి సిగరెట్ కాలుస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు.

కొత్తగా ఎపాయింటయిన అమ్మాయిలు కేరింతలు కొడుతూ నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ కేంటిన్ వైపు వెళ్తున్నారు.

ఆ వయసలాంటిది.

"కమ్ హేమంత్. జాయిన్ విత్ అజ్" అందులోంచి జీన్స్ వేసుకున్న ఒకమ్మాయి చేయూపింది.

"జస్ట్ ఫినిష్డ్, యూ కేరీ ఆన్" అన్నాడు హేమంత్ నవ్వుతూ. ఆమె కాలేజీలో అతనికి సీనియర్.

అమ్మాయిల గురించి అంత తెలీని వాడేం కాదు తను. చాలా నాటీ అనే పేరుంది తనకు.

కానీ ఆ అల్లర్ల వెనుక ఎలాంటి నీచమైన ఆలోచనలుండేవి కావు. పైగా అమ్మాయిలు హేమంత్‌ని ఇష్టపడి నవ్వేవారు. ఎవరితోనూ ప్రేమదాక వెళ్ళాలన్న ఆలోచన గానీ, అవకాశం గానీ అతనికి రాలేదు. అలా అనిపించలేదు కూడా.

కానీ.. పద్మలాంటి వ్యక్తుల్ని చూడటం ఇదే మొదటిసారి. ఆ గుట్టేమిటో.. అలా పదిమంది సీట్ల దగ్గర పూలు పెట్టడమేంటో.. ఆ గుసగుసలేంటో... సీటు దగ్గర కెళ్ళాలంటేనే చిరాగ్గా ఉంది.

సడెన్‌గా తమింటి దగ్గర సరోజిని ఆంటీ గుర్తుకొచ్చింది. ఆవిడ ఆమ్మకి ఫ్రెండే పెద్దగా చదువులేదు. మొరటు సరసాలాడేది. ఏ మాటంటే ఆ మాట నదురూ బెదురూ లేకుండా అనేది.

"ఇది నిన్నేం సరిగ్గా చూసుకోదు బావా, కోర్టులో గెలిచి ఆ ఇల్లు వస్తే నా దగ్గర కొచ్చేయి, బంగారు పూలల్లో పెట్టుకుని చూసుకుంటా" అని తన తండ్రినుద్దేశించి అనగానే చేతిలో గరిటె విసిరేసేది అమ్మ.

అక్కయ్యలు 'ఛీ పాడు' అన్నట్లు కోపంగా చూసేవారు.

"దాన్నింకోసారి ఇంట్లోకి రానివ్వకు" అనేవారు నాన్న కోపంగా.

అమ్మ మాత్రం నవ్వేది.

"దానిదంతా పిచ్చివాగుడే" అనేది తీసిపారేస్తూ.

గట్టెక్కి వేలు ముడి చుట్టుకుని చీరకాస్త పైకెత్తుకుని వచ్చేవాళ్ళని వెళ్ళేవాళ్ళని ఏదో ఒకటి అనడం సరోజనీ ఆంటీకి మామూలు.

ఒకసారి తన ఇంజనీరింగ్ ఫస్టియర్ సెలవులకి ఇంటికొస్తే చూడ్డానికి వచ్చింది.

"ఏరా, ఎప్పుడైపోద్దిరా చదువూ? ఆడు నన్నేం బాగా చూసుకోటం లేదు. నీ మీదే ఆశలు పెట్టుకున్నా" అంది.

"ఏంటే, ఏం వాగుతున్నావ్, కళ్ళు పోతాయి" అంది అమ్మ కోపంగా.

"ఏ?" అంది సరోజని ఆంటీ అమాయకంగా.

"వాణ్ణి, వాడి బాబుని, కూడా లైన్లో పెడతావటే"

"అదా, మీ ఆయన లైన్లోకి రాకనే కదా!"

అంటూ భళ్ళున నవ్వింది ఆంటీ.

అలాంటి ఆంటీ అమ్మ చనిపోయినప్పుడు దొర్లి దొర్లి ఏడ్చింది. ఇంటికెంతో అండగా నిలబడింది.

"ఇల్లు, ఇల్లంటూ కోర్టుల చుట్టూ తిరుగుతూ ఇంటి దీపాన్ని ఆర్పేసుకున్నావు కదా బావా" అంటూ నాన్నని మందలిస్తూ ఏడ్చింది.

ఇద్దరక్కయ్యల పెళ్ళికి అండగా నిలబడింది.

తన చదువుకి డబ్బు సాయం చేసింది.

"మీ అమ్మకి నువ్వంటే ప్రాణం రా, మీ నాన్న దేనికీ పనికి రాకపోయినా గుట్టుగా లాక్కొచ్చింది సంసారాన్ని. నువ్వే అక్కల్ని చూసుకోవాలి" అని చెప్పింది.

ఇంత అల్లరిగా కనిపించే ఆంటీ, భర్త చనిపోయాక వీధి మొహం చూడలేదు.

అమ్మ ఒకసారి అనడం గుర్తు.

"దానికి వాళ్ళాయనంటే ప్రాణం. అతను దీన్ని బాగా చూసుకుంటాడు" అని.

"ఏంటి సార్, చెట్టుకింద శిలయిపోయారు, మిమ్మల్ని రమేష్ సారు కలవరిస్తున్నారు" బాలయ్య మాటలకి ఈ లోకంలోకొచ్చి అతన్ని అనుసరించాడు హేమంత్.

హేమంత్ మెల్లిగా నడుస్తుంటే పక్కగా జీప్ స్రరున శబ్దం చేస్తూ ఆగింది.

హేమంత్ ఎవరా అన్నట్లు చూశాడు.

రమేష్!!

"జీపెక్కు హేమంత్, అలా మా ఇంటికెళ్ళి మాట్లాడుకుందాం"

"వద్దు సర్. నేను కాస్త నడవాలనే వెళ్తున్నాను"

"పర్లేదు. మా ఇంటికెళ్దాం ఎక్కు"

ఇక తప్పదన్నట్లుగా ఎక్కాడు హేమంత్.

ఇరవై నిముషాల్లో జీప్ దోమల్ గూడాలో పాష్ లొకాలిటీలో ఉన్న ఒక ఇంటి ముందాగింది.

అది పాత కట్టడం. విశాలంగా ఉంది.

"ఇది మీ స్వంతిల్లా సార్?"

"మా మావగారిది. ఒక్కతే కూతురు. నాదే అనుకో" నవ్వేడు రమేష్ బాబు.

హాల్లో టీపాయ్ మీద కాళ్ళార జాపుకుని అతని అత్తమామలు టి.వి చూస్తున్నారు.

హేమంత్ మొగమాటంగా నిలబడి చూస్తున్నాడు.

"ఈ అబ్బాయెవరూ?" మామగారడిగాడు.

"నా కొలీగ్, మీరు కూర్చోండి. నేను మేడ మీదకి తీసుకెళ్తా" రమేష్ వినయంగా చెప్పి హేమంత్ అతన్ని తన గదికి తీసుకెళ్ళాడు.

ఇంతలో రమేష్ పిల్లలు లూషా, అతిక్ వచ్చారు.

"ఇద్దరూ అంకుల్ని విష్ చేయండి" అన్నారు రమేష్.

వాళ్ళిద్దరూ "గుడీవినింగ్ అంకుల్" అన్నారు కోరస్‌గా.

"ఇక వెళ్ళి ఆడుకోండి" అంటూ జేబులోంచి రెండు చిన్న చాక్లెట్లు వాళ్ళకి తీసిచ్చాడు.

"నువ్వెప్పుడూ ఇంతే! కాడ్బరీ బార్ తెమ్మంటే తేనే తేవు" అంటూ వాళ్ళా చాక్లెట్లు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు.

"సార్, వాళ్ళ పేర్లు.. మీరు హిందూసే కదూ!" హేమంత్ సంశయంగా అడిగాడు.

"అవును. ఆ పేర్లా! కొత్తరకంగా ఉండాలని నేనే పెట్టాను కదూ" అన్నాడతనే.

హేమంత్‌కి రమేష్ తెలివితేటల మీద మరింత అవగాహన పెరిగింది.

పనమ్మాయి కాఫీ తెచ్చి ఇచ్చి వెళ్ళింది.

కాఫీ తాగుతుంటే రమేష్ చెప్పసాగాడు.

"మాది ఇల్లరికం పెళ్ళి. వీళ్ళకి చాలా ఆస్తి ఉంది. నా మావకే కాదు నా పెళ్ళానిక్కూడా అణువణువూ కొవ్వు. చాలా పొగరు."

"మరి మీ పేరెంట్స్?"

"నాన్న చిన్నప్పుడే పోయాడు. అమ్మే నాలుగ్గేదలు పెట్టుకుని పాడి అమ్మి చదివించింది. మా అమ్మ వస్తే పేడ వాసనంటుంది మా ఆవిడ. అందుకే అమ్మరాదు. ఒక రోజొస్తుంది. చూస్తా వీళ్ళ సంగతి" రమేష్ కోపంగా పళ్ళు నూరాడు.

"అసలు మీకు ఇల్లరికం పెళ్ళెందుకూ? మీది మంచి జాబే కదా!"

హేమంత్ ప్రశ్నకి మందహాసం చేసాడు.

"నీకు తెలీదు హేమంత్. పావర్టీ ఎంత హ్యూమిలేట్ చేస్తుందో, చిన్నప్పటినుండీ చూశాను. అందుకే బాగా సంపాదించాలి. సంపాదించడంలో సంతృప్తి పడనేకూడదు."

"అన్నట్లూ మన లాబ్ ఎడిషనల్ ఛార్జి కూడ నాకిచ్చారు. అందులో చాలా ఏళ్ళుగా గొడౌన్‌లో స్టీల్ రాడ్స్ మూలుగుతున్నాయి. అదంతా లెక్కా పత్రం లేంది. క్వాలిటీ కంట్రోల్ టెస్టుకని వస్తుంది. దాన్ని రేపు అమ్మేద్దాం. మాట్లాడాను. కాస్త నువ్వు సాయపడితే.. పర్సెంటేజ్ ఇస్తాలే. ఊరికే వద్దు."

అంతా అర్ధమయి మొహం ఎర్రబడింది హేమంత్‌కి. స్వరున లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఏంటి, కోపమొచ్చిందా?" రమేష్ బాబు కంగారు పడ్డాడు.

"అఫిషియల్‌గా ఏ పనన్నా అడగండి. చేస్తాను. నాకిలాంటివెప్పుడూ చెప్పకండి. నేనీ ఉద్యోగాన్ని కేర్ చేయడం లేదు. చేయను" హేమంత్ నిక్కచ్చిగా చెప్పేసి రమేష్ బాబు పిలుస్తున్నా వెనుతిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments